

Nagypál István

A pajta*

Az egykor emberlakta tanyákat és pajtákát az enyészet tette tönkre. Az ott lakó embereket először ismeretlen kór fertőzte meg, amitől teljesen megvadultak. A szemük színe megváltozott, először besárgult, majd amikor elhatalmasodott rajtuk az örület, szürke lett a teljes szemgolyójuk. Legvégül pedig rájuk talált a halál. Nem kellett napfény ahhoz, hogy kővé dermedjenek. Bárhol és bármikor elérte őket a vég. Peter azok közé tartozott, akik megmaradtak embernek. Aztán, idővel, apró állatokká váltak, és nem szólaltak meg többé emberi nyelven. Salvador még meg tudta menteni.

Erik felismerte Peter hangját, alig hitt a fülének. Erik lenyugodott, megtörölte a szemét és Salvadorra nézett:

– Hol van?

– Elment. Félt, hogy még jobban felzaklatna téged. Nagyon sok ideje egyedül mászkál, és jól kiismerte már az erdőt. Meglátott téged és figyelte, ahogy észrevetted, és amikor megtörtént a baj, olyan gyorsan szaladt, hogy még én se értem utol. Azt hiszem, később látni fogjuk még. Biztosan lesz alkalmatok beszélni egymással.

– Lehet, tudna segíteni az ablakkal kapcsolatban. Hátha látott valakit elfutni a városból.

– Az meglehet, Erik. Azonban előtte még mással kell találkozunk. Günter már vár rád.

– Günter? Hát ő meg kicsoda? Honnan hallott rólam?

– Günter a bölények vezetője. A rezervátum határaihoz vagyunk közel. Előtte át kell még rágnunk magunkat a cseresznyéskerten. Sok megbokrosodott állat él ott, így nagyon vigyáznunk kell.

– Furcsa. Ahhoz képest, hogy egy kert. Ráadásul az erdő szélén. Olyan barátságosan hangzik.

– Erik, sok dolog tűnik másnak, mint ami. A gonoszság a legszebb helyeket szereti, ott bújik meg, ahol könnyen elvarázsolódsz.

– Igyekezz, nehogy hozzányúlj majd a cseresznyeszemekhez. Számodra ehetetlenek.

– Nagyon remélem, hogy nem fogunk hollókkal találkozni.

– Timothy, a hollók fekete színű madarak, nem? – kérdezte Erik.

– Szürkepolisz ravasz hollóinak szürke a tollzatuk és vörösek a szemek.

– A hollók nem veszélyes madarak, legalábbis én úgy tudom.

– Bizonyos fajok az itteni világban gonoszabb teremtmények. Amikor állattá változtak, nagyon sok düh és idegesség volt bennük. Ezért ezek a tulajdonságaik egyiküket veszetté, másikat pedig agresszívvá tette. Nem csupán mi félünk tőlük, hanem

* Részlet a *Szürkepolisz* című készülő meseregényből.

Ő maguk is félnek egymástól és önmaguktól.

– Vajon mi vezette idáig őket? – kérdezte Erik.

– Az ő történetük mindegyikünkénél szomorúbb. A legtöbb a haláltól és a bánattól menekült el, de a legtöbbje megtört ember volt egykoron.

– Egészen közel vagyunk már. A földön egyre több a cseresznyemag. Erik, maradj a lehető legközelebb mellettem. – mondta Salvador –, ha kell, szükséges, akkor én foglak elcipelni a veszély elől. Ha látsz is egy madarat, került el vele a szemkontaktust!

– Miért? Attól, hogy nem nézek rájuk, úgyis látni fognak minket – értetlenkedett Erik.

– Ha a szemükbe nézel, akkor látni fogod a fájaldmukat, és ők ezt már tolakodásnak fogják venni. Azzal, hogy láttad a bánatukat, a sorsukat, azzal őket gyengévé teszed, és félelmükben agresszíven fognak viselkedni. Lesz, amelyik megpróbálja majd kivájni a szemedet. Legszívesebben letakarnálak, de az még nehezebbé tenné az utunkat.

– Mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy egy békés, állatok lakta helyen ilyen előfordulhat. Megijesztesz – szomorkodott el Erik.

– Mindenki figyeljen! – suttogta Salvador – megérkeztünk. Felettünk már több holló köröz. Valószínűleg kifigyeltek minket. Mindenki legyen óvatos, és ha szólok, akkor fussatok!

Bólintott a csapat minden tagja.